

+ Μέγεθος Γραμμάτων -

ΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟΜΙΚΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT INTERNATIONAL)

1661/2012 ΣΤΕ (578329)

(Α' ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΝΟΜΟΣ) Πρόσφυγες και υπαγωγή στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης. Αποκλείονται της προστασίας όσοι έχουν διαπράξει σοβαρό αδίκημα του «κοινού ποινικού δικαίου». Το αδίκημα που διέπραξε ο αιτών (απόπειρα ανθρωποκτονίας Ινδού Πρέσβη στη Ρουμανία), δεν υπάγεται στις έννοιες του «πολιτικού», «σύνθετου» ή «συναφούς» εγκλήματος, έστω και αν τελέσθηκε με αφορμή τα πολιτικά φρονήματα του δράστη ή τις αρχές του ή προς τον σκοπό τέτοιων επιδιώξεων. Η εφαρμογή της ρήτρας αποκλεισμού δεν κάμπτεται από το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος έχει ήδη εκτίσει την καταλογισθείσα ποινή. Απιολογημένη η κρίση περί διάπραξης από τον αιτούντα σοβαρού ποινικού αδικήματος. Αντίθετη μειοψηφία. Συνεκτιμήθηκε η σοβαρότητα της διώξεως που κινδυνεύει να υποστεί ο αιτών σε περίπτωση επιστροφής του στην Ινδία και εγκρίθηκε η μη επαναπροώθησή του στη χώρα του, ενώ ανεστάλη η εκτέλεση της απελάσεώς του και επετράπη, για ανθρωπιστικούς λόγους, η προσωρινή παραμονή του. Απορρίπτεται η αίτηση ακύρωσης.

Αριθμός 1661/2012

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Δ'

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 7 Απριλίου 2009, με την εξής σύνθεση: Π. Πικραμμένος, Αντιπρόεδρος, Προεδρεύων, σε αναπλήρωση του Προέδρου του Τμήματος και της Αναπληρώτριας Προέδρου, που είχαν κώλυμα, Χρ. Ράμμος, Π. Κοτσώνης, Αικ. Χριστοφορίδου, Ε. Νίκα, Σύμβουλοι, Β. Κίντζου, Χρ. Μπολόφη, Πάρεδροι. Γραμματέας η Αικ. Ρίπη.

Για να δικάσει την από 1 Ιουνίου 1999 αίτηση:

του , κατοίκου Αθηνών (.....), ο οποίος παρέστη με το δικηγόρο Σπυρίδωνα Κουλοχέρη (Α.Μ. 13867), που τον διόρισε με πληρεξούσιο,

κατά του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, ο οποίος παρέστη με τον Περικλή Αγγέλου, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Με την αίτηση αυτή ο αιτών επιδιώκει να ακυρωθεί η υπ' αριθμ. 3/443581/30.3.1999 απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της Εισηγήτριας, Παρέδρου Β. Κίντζου.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αιτούντος, ο οποίος ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλόμενους λόγους ακυρώσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση και τον αντιπρόσωπο του Υπουργού, ο οποίος ζήτησε την απόρριψή της.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου

Κ α ι

Α φ ο ύ μ ε λ έ τ η σ ε τ α σ χ ε τ ι κ ά έ γ γ ρ α φ α

Σ κ έ φ θ η κ ε κ α τ ά τ ο Ν ό μ ο

1. Επειδή, για την άσκηση της κρινόμενης αιτήσεως -η οποία εισάγεται λόγω σπουδαιότητας ενώπιον της επταμελούς συνθέσεως του Δ' Τμήματος του Συμβουλίου της Επικρατείας- έχουν καταβληθεί τα νόμιμα τέλη (1946258-9/1999 διπλότυπα της Δ.Ο.Υ. Ενσήμων και Δικαστικών Εισπράξεων Αθηνών) και το παράβολο (1566748/1999 ειδικό γραμμάτιο σειράς Α').
2. Επειδή, με την αίτηση, όπως αναπτύχθηκε με το από 24.11.2000 υπόμνημα, ζητείται η ακύρωση της 3/443581/30.3.1999 αποφάσεως του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, κατά το μέρος που με αυτήν, κατ' εφαρμογή της ρήτρας αποκλεισμού του άρθρου 1 παρ. ΣΤ περ.β' της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, απορρίφθηκε τελικώς, κατόπιν ενδικοφανούς προσφυγής, αίτημα του αιτούντος αλλοδαπού περί υπαγωγής του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της ως άνω Συμβάσεως και παροχής πολιτικού ασύλου στην Ελλάδα.
3. Επειδή, η από 28.7.1951 Διεθνής Σύμβαση της Γενεύης «περί της νομικής καταστάσεως των προσφύγων», η οποία κυρώθηκε με το άρθρο μόνο του ν.δ. 3989/1959, (Α' 201), ορίζει στο άρθρο 1 παρ.Α περ. 2, [όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 παρ. 2 του από 31.1.1967 Πρωτοκόλλου της Νέας Υόρκης, κυρωθέντος με το άρθρο μόνο του α.ν. 389/1968 (Α' 125)], ότι ως πρόσφυγας νοείται, μεταξύ άλλων, κάθε πρόσωπο το οποίο «συνεπεία δικαιολογημένου φόβου διώξεως λόγω φυλής, θρησκείας, εθνικότητας, κοινωνικής τάξεως ή πολιτικών πεποιθήσεων ευρίσκεται εκτός της χώρας της οποίας έχει την υπηκοότητα και δεν δύναται ή, λόγω του φόβου τούτου, δεν επιθυμεί να απολαύη της προστασίας της χώρας ταύτης». Περαιτέρω, η διάταξη της παρ. ΣΤ του αυτού άρθρου 1 της Διεθνούς Συμβάσεως, στην οποία προβλέπονται περιοριστικώς οι ρήτρες αποκλεισμού από το καθεστώς του πρόσφυγα, ορίζει ειδικότερα ότι οι διατάξεις της Συμβάσεως δεν εφαρμόζονται «επί προσώπων δια τα οποία υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστεύη τις ότι: α)... β) έχουν διαπράξει σοβαρόν αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου ευρισκόμενα εκτός της χώρας της εισδοχής πριν ή γίνουν ταύτα δεκτά ως πρόσφυγες υπό της χώρας ταύτης γ)...». Η ως άνω ρήτρα αποσκοπεί στον αποκλεισμό από το καθεστώς των προσφύγων προσώπων που δεν κρίνονται άξια να τύχουν της προστασίας που αυτό περιλαμβάνει καθώς και στη διαφύλαξη του καθεστώτος αυτού από την καταχρηστική λειτουργία του ως μέσου ασυλίας. Στην εν λόγω δε ρήτρα αποκλεισμού εμπίπτουν περιπτώσεις προσώπων τα οποία έχουν διαπράξει (ή για τα οποία υπάρχουν ισχυρές υπόνοιες ότι έχουν διαπράξει) σοβαρό αδίκημα του «κοινού ποινικού δικαίου», δηλαδή μη «πολιτικό» έγκλημα («non political crime» κατά τη διατύπωση του αντίστοιχου όρου στο εξίσου αυθεντικό, σύμφωνα με τη Σύμβαση, αγγλικό κείμενό της. Αντίστοιχη διατύπωση περιλαμβάνεται και στο, αναφερόμενο στον αποκλεισμό από το καθεστώς του πρόσφυγα, άρθρο 12 παρ. 2 περ. β' της οδηγίας 2004/83/ΕΚ του Συμβουλίου της 29ης Απριλίου 2004, ΕΕL 304). 4. Επειδή, στην προκειμένη περίπτωση, όπως προκύπτει από τα στοιχεία του φακέλου, κατόπιν αναχωρήσεως από τη Ρουμανία στις 10.11.1998, ο αιτών, υπήκοος Ινδίας, εισήλθε λάθρα στην Ελλάδα στις 11.11.1998, μέσω Βουλγαρίας, και συνελήφθη αυθημερόν, με άλλους ομοεθνείς του, στο 222ο χιλιόμετρο της Εθνικής Οδού Αθηνών-Λαμίας. Ενώ εκρατείτο στο Αστυνομικό Τμήμα Στυλίδας προς απέλαση, υπέβαλε στις 13.11.2008 αίτημα χορηγήσεως πολιτικού ασύλου, ισχυριζόμενος, δια διερμηνείας, ότι είχε εγκαταλείψει τη χώρα καταγωγής του φοβούμενος δίωξη για θρησκευτικούς και πολιτικούς λόγους. Ειδικότερα, ο αιτών ισχυρίσθηκε ότι ήταν οπαδός του θρησκευόμενου Σιχ (Sikh) και μέλος πανινδικής φοιτητικής οργανώσεως καθώς και αντικαθεστωτικής οργανώσεως, της οποίας η δραστηριότητα αποσκοπούσε στην ανεξαρτητοποίηση της περιοχής Καλιστάν (Khalistan) του ευρισκόμενου στο βορειοδυτικό τμήμα της Δημοκρατίας της Ινδίας

ομόσπονδου κράτους του Παντζάμπ (Punjab), κύριο τόπο εγκαταστάσεως της θρησκευτικής μειονότητας των Ινδών Σιχ, και στην αυτονόμηση του κράτους αυτού από την κεντρική εξουσία. Για τη δράση του αυτή ο αιτών, όπως ισχυρίσθηκε, τραυματίσθηκε στην κοιλιακή χώρα από σφαίρα όπλου και υπήρξε θύμα διωγμού από τις κρατικές αρχές, όπως και άλλα μέλη της οικογένειάς του, φοβούμενος δε για τη ζωή του, αναχώρησε αεροπορικώς από την Ινδία για την Ελβετία, από την οποία, κατόπιν επτάμηνης παραμονής, κατέφυγε το έτος 1991 στη Ρουμανία, όπου διέμεινε μέχρι την άφιξή του στην Ελλάδα. Ο ανωτέρω δήλωσε επίσης ότι σκοπός της παραμονής του στη Ρουμανία ήταν η συνάντησή με τον διαπιστευθέντα στο Βουκουρέστι Ινδό Πρόσβη , τον οποίο, μετά από σχετική λογομαχία και ευρισκόμενος «εκτός εαυτού», αποπειράθηκε να φονεύσει για τον λόγο ότι αυτός, ως Διοικητής της Αστυνομίας στο Παντζάμπ κατά την περίοδο 1986-1988, ήταν υπεύθυνος για τον θάνατο 16.000 οπαδών του θρησκευόμενου Σιχ καθώς και για τη φυλάκιση μελών της οικογένειάς του (βλ. την από 13.11.1998 αίτηση παροχής ασύλου και την από 13/18.11.1998 έκθεση προφορικής εξετάσεως, που υπογράφεται από τον αιτούντα και τον διερμηνέα). Περαιτέρω, με την 6/19.2.1992 απόφαση του Τοπικού Στρατιωτικού Δικαστηρίου του Βουκουρεστίου ο αιτών καταδικάσθηκε σε συνολική ποινή δεκαετούς καθείρξεως για διάπραξη του εγκλήματος της απόπειρας διακεκριμένης ανθρωποκτονίας ιδιαίτερας βαριάς μορφής κατά εκπροσώπου ξένου κράτους και του εγκλήματος της μη τηρήσεως του κανονισμού περί όπλων και πυρομαχικών, καθόσον, στο πλαίσιο οργανωμένης ομάδας και κατόπιν σχετικής προετοιμασίας (μίσθωση διαμερισμάτων, αγορά αυτοκινήτων με πλαστά διαβατήρια, προμήθεια όπλων και πυρομαχικών), ο αιτών, από κοινού με τέσσερις ομοεθνείς του Σιχ, στις 20.8.1991 άνοιξε πυρ κατά του ως άνω Ινδού Πρόσβη και της συζύγου του κατά τη διάρκεια απογευματινού περιπάτου τους, και, αφού τους ακολούθησε ενώ προσπαθούσαν να διαφύγουν, τραυμάτισε τον ανωτέρω προκαλώντας σε αυτόν μόνιμη αναπηρία. Αποφυλακισθείς με περιοριστικούς όρους στις 28.4.1998 λόγω καλής διαγωγής, στις 29.4.1998 υπέβαλε στις ρουμανικές αρχές αίτημα χορηγήσεως πολιτικού ασύλου, το οποίο απορρίφθηκε τελικώς στις 6.11.1998. Κατόπιν αυτού εισήλθε λάθρα στην Ελλάδα στις 11.11.1998 και ζήτησε, όπως προαναφέρθηκε, την υπαγωγή του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς των προσφύγων.

Ενόψει των ανωτέρω και αφού ελήφθησαν υπόψη επιπλέον στοιχεία αναφερόμενα στην ενεργό αντικαθεστωτική δράση του αιτούντος και στη διάπραξη από αυτόν της ως άνω απόπειρας ανθρωποκτονίας (έγγραφα της Διεθνούς Ομοσπονδίας νέων Σιχ με έδρα στη Γερμανία και στο Βέλγιο και του Διεθνούς Οργανισμού Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων με έδρα στο Λονδίνο καθώς και δημοσιεύματα του τύπου της Ρουμανίας), με την 3/443581/26.12.1998 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, που εκδόθηκε κατ' αποδοχή του από 15.12.1998 γνωμοδοτικού πρακτικού της οικείας Επιτροπής, απορρίφθηκε το προαναφερόμενο αίτημα, καθόσον, κατά τα ειδικώς αναφερόμενα σε αυτήν, κρίθηκε ότι ο αιτών, αν και κατ' αρχήν διαθέτει την προσφυγική ιδιότητα κατά την έννοια της Συμβάσεως της Γενεύης, πρέπει να αποκλεισθεί του ειδικού προστατευτικού καθεστώτος λόγω διαπράξεως σοβαρού αδικήματος του κοινού ποινικού δικαίου, κατ' εφαρμογή του άρθρου 1 παρ. ΣΤ περ.β' της αυτής Συμβάσεως. Κατά της αποφάσεως αυτής ο αιτών άσκησε την, υπογραφόμενη από τον ίδιο καθώς και διερμηνέα, ενδικοφανή προσφυγή του άρθρου 4 παρ.3 του τότε ισχύοντος π.δ.83/1993 (Α' 36), με την οποία ζήτησε την επανεξέταση του αιτήματός του για τους λόγους τους οποίους επρόκειτο να εκθέσει κατά τη σχετική διαδικασία. Κατόπιν αιτήματος του ανωτέρω αναβλήθηκε η εξέταση της προσφυγής από την οικεία Επιτροπή κατά τη συνεδρίασή της στις 12.1.1999, προκειμένου αυτός να προσκομίσει στοιχεία ικανά να συμβάλουν στη διαμόρφωση πληρέστερης γνώμης της Επιτροπής. Επιληφθείσα εκ νέου της προσφυγής στις 11.2.1999, κατόπιν προφορικής συνεντεύξεως του αιτούντος και αφού έλαβε υπόψη τους ισχυρισμούς του και το σύνολο των στοιχείων του φακέλου χωρίς να υποβληθούν εκ μέρους του ανωτέρω πρόσθετα στοιχεία, η εν λόγω Επιτροπή γνωμοδότησε (με μειοψηφία ενός μέλους), υπέρ της απορρίψεως του αιτήματος υπαγωγής του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς των προσφύγων βάσει της ως άνω ρήτρας αποκλεισμού. Περαιτέρω, η Επιτροπή επεσήμανε, με το αυτό πρακτικό, ενόψει και της δυνατότητας επανεισδοχής του αιτούντος στη Ρουμανία βάσει σχετικής Διμερούς

Συμφωνίας, τη συνδρομή στο πρόσωπό του της ρήτρας μη επαναπροωθήσεως (non refoulement) στη χώρα καταγωγής του κατά το άρθρο 3 της κυρωθείσης με το ν.δ. 53/1974 (Α' 256) Ευρωπαϊκής Συμβάσεως της Ρώμης του έτους 1950 για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (ΕΣΔΑ) και το αντίστοιχο άρθρο 3 της Συμβάσεως της Νέας Υόρκης της 10ης Δεκεμβρίου 1984 κατά των βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχειρίσεως ή τιμωρίας, η οποία κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 1782/1988 (Α' 116, αντίστοιχου περιεχομένου είναι και το άρθρο 7 του από 16.12.1966 Διεθνούς Συμφώνου για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα, κυρωθέντος με το άρθρο πρώτο του ν.2462/1997, Α' 25). Με την προσβαλλόμενη 3/443581/30.3.1999 απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, που εκδόθηκε κατ' επίκληση του από 11.2.1999 πρακτικού της γνωμοδοτικής Επιτροπής, απορρίφθηκε σε δεύτερο βαθμό το αίτημα του αιτούντος περί υπαγωγής του στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, κατ' εφαρμογή της ρήτρας αποκλεισμού του άρθρου 1 παρ. ΣΤ περ.β' της αυτής Συμβάσεως. Συγκεκριμένα, με την απόφαση αυτή το εν λόγω αίτημα απορρίφθηκε με της εξής αιτιολογία: «α) Ο εν λόγω αλλοδαπός παρουσιάζεται κατ' αρχήν ότι συγκεντρώνει τα χαρακτηριστικά του πρόσφυγα, όπως καθορίζονται από το άρθρο 1 Α της Σύμβασης της Γενεύης 1951 με την ενδεχόμενη δίωξη από τις Αρχές της χώρας του. β). Ο τρόπος όμως με τον οποίο έδρασε για την πραγματοποίηση της συγκεκριμένης εγκληματικής πράξης (απόπειρα ανθρωποκτονίας Ινδού Πρέσβη στη Ρουμανία) με την έξοδό του από την Ινδία και την πορεία του μέσω Ελβετίας στο συγκεκριμένο στόχο στη Ρουμανία, καταδεικνύουν οργάνωση, σχεδιασμό και μεθοδολογία τρομοκρατικής ενέργειας έτσι ώστε να αμφισβητούνται και αυτοί ακόμα οι ισχυρισμοί του περί αναγκαστικής διαφυγής από τη χώρα λόγω ατομικής του δίωξης. γ). Το πολιτικό κίνητρο που προσπαθεί να προσδώσει στην ενέργειά του αποσυνδέεται μέσα από το χαρακτήρα της εγκληματικής συμπεριφοράς κατά τη συμμετοχή του στην απόπειρα ανθρωποκτονίας του Πρέσβη και δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι υπερτερεί του ποινικού χαρακτήρα της πράξης του και άρα πιθανή δίωξή του από τις Αρχές της χώρας του είναι δικαιολογημένη. δ).

Εμπίπτει στη ρήτρα αποκλεισμού του άρθρου 1 ΣΤ της Σύμβασης της Γενεύης περί διάπραξης σοβαρού αδικήματος του κοινού ποινικού δικαίου εκτός της χώρας εισδοχής και επομένως δεν μπορεί να τύχει διεθνούς προστασίας κατά τα οριζόμενα στη Σύμβαση». Εξάλλου, μετά την 865/2.4.1999 απόφαση του Υπουργού Εσωτερικών της Ρουμανίας, που αφορά στην άρνηση επανεισδοχής του αιτούντος στη χώρα, με την 3/443581/27.4.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης εγκρίθηκε η μη επαναπροώθηση του αιτούντος στην Ινδία κατ' εφαρμογή και του άρθρου 3 της Διεθνούς Συμβάσεως κατά των βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχειρίσεως ή τιμωρίας, αντίστοιχου προς το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (βλ. το από 26.4.1999 εισηγητικό σημείωμα του Γ' Τμήματος της Διευθύνσεως Κρατικής Ασφάλειας του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης). Προς τούτο, με την αυτή 3/443581/27.4.1999 απόφαση, ανεστάλη η εκτέλεση της 03/443581-15020/11.12.1998 αποφάσεως του Προϊσταμένου του Κλάδου Ασφάλειας και Τάξης του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης περί απελάσεως του αιτούντος από τη χώρα και επετράπη, για ανθρωπιστικούς λόγους, η προσωρινή παραμονή του, προκειμένου να προετοιμάσει ο ίδιος την αναχώρησή του σε χώρα της επιλογής του. Παράλληλα, με την 3/443581/17.9.2001 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης χορηγήθηκε στον αιτούντα, κατόπιν αιτήσεώς του, άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους κατά το άρθρο 8 του π.δ.61/1999 (Α' 63).

5. Επειδή, με την προσβαλλόμενη πράξη, κατά το πληττόμενο με την υπό κρίση αίτηση μέρος της, κρίθηκε ότι ο αιτών εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της ρήτρας αποκλεισμού του άρθρου 1 παρ. ΣΤ περ.β' της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, καθόσον, συντρέχουν σοβαροί λόγοι να θεωρηθεί ότι ο ανωτέρω διέπραξε στη Ρουμανία σοβαρό αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου. Στο συμπέρασμα αυτό κατέληξε η Διοίκηση αφού έλαβε υπόψη, όπως προκύπτει από το όλο περιεχόμενο της προσβαλλόμενης πράξεως τις

κατευθυντήριες αρχές που αναφέρονται, με υπόδειξη τηρήσεώς τους, στο Εγχειρίδιο της Ύπατης Αρμοστείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες «σχετικά με τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων», όσον αφορά στη χρήση κοινών κριτηρίων εφαρμογής της ως άνω ρήτρας. Ειδικότερα, όσον αφορά στον χαρακτήρα του διαπραχθέντος από τον αιτούντα αδικήματος ως αδικήματος του «κοινού ποινικού δικαίου» κατά την ανωτέρω εκτεθείσα έννοια της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, η Διοίκηση έλαβε υπόψη τον τρόπο με τον οποίο έδρασε ο αιτών. Ειδικότερα έλαβε υπόψη ότι αυτός αναχωρώντας αεροπορικώς από την Ινδία και καταλήγοντας, μέσω Ελβετίας, στη Ρουμανία, προκειμένου, όπως ο ίδιος είχε δηλώσει κατά την προφορική εξέτασή του (βλ. την 13/18.11.1998 σχετική έκθεση, μη αμφισβητούμενη, ως προς την ακρίβεια των αποδιδόμενων, με την υπό κρίση αίτηση, όπως αναπτύχθηκε με το από 24.11.2000 υπόμνημα, που υποβλήθηκε πριν τη συζήτηση της υποθέσεως), να συναντηθεί με τον εκεί διαπιστευθέντα Ινδό Πρέσβη -τον οποίο, μετά από σχετική λογομαχία και ευρισκόμενος «εκτός εαυτού», όπως δήλωσε, αποπειράθηκε να φονεύσει ως υπεύθυνο για τη φυλάκιση μελών της οικογένειάς του και για τον θάνατο 16.000 ομοϊδεατών του Σιχ-, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι ο αιτών μετέσχε, από κοινού με άλλους ομοεθνείς του, στο πλαίσιο οργανωμένης ομάδας και κατόπιν σχετικής προετοιμασίας, σε ένοπλη ενέργεια κατά της ζωής και της σωματικής ακεραιότητας του εν λόγω διπλωματικού αντιπροσώπου, προκαλώντας σε αυτόν μόνιμη αναπηρία, για τη διάπραξη της οποίας (ενέργειας) είχε κριθεί, με απόφαση του Τοπικού Στρατιωτικού Δικαστηρίου του Βουκουρεστίου, ένοχος του εγκλήματος της απόπειρας διακεκριμένης ανθρωποκτονίας ιδιαίτερος βαριάς μορφής κατά εκπροσώπου ξένου κράτους και του εγκλήματος της μη τηρήσεως του κανονισμού περί όπλων και πυρομαχικών. Με τα δεδομένα αυτά, όπως ειδικότερα εκτίθενται στην προηγούμενη σκέψη, εκρίθη με την προσβαλλόμενη πράξη ότι καταδεικνύεται εγκληματική συμπεριφορά του αιτούντος, υποκινούμενη από μη γνήσιο πολιτικό κίνητρο και ότι έχει διασπασθεί ο αιπίδης σύνδεσμος μεταξύ του διαπραχθέντος εγκλήματος και του αποδιδόμενου από αυτόν πολιτικού σκοπού για την τέλεσή του, ο οποίος συνίσταται, όπως ισχυρίζεται και με την αίτηση ακυρώσεως, στη δημοσιοποίηση της δραστηριότητας που είχε ο κατά της θρησκευτικής μειονότητας των Σιχ υπό την ιδιότητα του Διοικητή της Αστυνομίας στο Παντζάμπ, στον εκφοβισμό του και στην απομάκρυνσή του από τη θέση του Πρέσβη. Δεν υπερτερεί δε ενόψει των προεκτεθέντων ο πολιτικός σκοπός του ποινικού χαρακτήρα του αδικήματος, το οποίο, ως εκ τούτου, αποτελεί μη πολιτικό έγκλημα κατά την έννοια της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, η κρίση της Διοικήσεως, κατά την οποία αξιολογούνται τα προσδιοριστικά στοιχεία του μη πολιτικού χαρακτήρα του διαπραχθέντος από τον αιτούντα αδικήματος, είναι νομίμως και επαρκώς αιτιολογημένη. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν οι περί του αντιθέτου προβαλλόμενοι λόγοι ακυρώσεως. (πρβλ. αποφάσεις C.E., 23.2.2001, M.T., και CRR, 5.7.2004, M. D., 25.7.2006, M.T.).

Εξάλλου, και ο προβαλλόμενος με την υπό κρίση αίτηση, όπως αναπτύχθηκε με το από 24.11.2000 υπόμνημα, ειδικότερος λόγος ακυρώσεως κατά τον οποίο το προαναφερόμενο αδίκημα αποτελεί «σύνθετο» πολιτικό έγκλημα, κατά τη νομολογία του Αρείου Πάγου, πρέπει επίσης να απορριφθεί. Τούτο διότι, ανεξαρτήτως του ότι, όσον αφορά στην εφαρμογή του ειδικού προστατευτικού καθεστώτος της Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης περί προσφύγων, το εννοιολογικό περιεχόμενο του «πολιτικού» εγκλήματος, όπως και του «σύνθετου» πολιτικού εγκλήματος ή του «συναφούς» προς πολιτικό έγκλημα (των οποίων, άλλωστε, δεν δίδεται ορισμός στο διεθνές ή στο εθνικό δίκαιο), δεν προσδιορίζεται βάσει κανόνων της οικείας εσωτερικής έννομης τάξης, ως χώρας παροχής ασύλου, πάντως, το διαπραχθέν από τον αιτούντα αδίκημα δεν εμπίπτει στην έννοια των εν λόγω όρων, καθόσον, κατά τη νομολογία ως «πολιτικό» μεν έγκλημα, σε αντιδιαστολή προς το έγκλημα του κοινού ποινικού δικαίου, νοείται το έγκλημα που στρέφεται ευθέως κατά της Πολιτείας και τείνει στην ανατροπή ή αλλοίωση της κατά το ισχύον πολίτευμα καθεστηκυίας τάξεως, δηλαδή νοείται μόνο το έγκλημα της εσχάτης προδοσίας και οι προπαρασκευαστικές πράξεις αυτού. Ως «σύνθετο» δε πολιτικό έγκλημα ή «συναφές» προς πολιτικό έγκλημα θεωρείται εκείνο που τελεί σε τέτοια συνάφεια προς το πολιτικό έγκλημα, ώστε η προσβολή που επέρχεται σε κάποιο έννομο

αγαθό να έχει ως αποτέλεσμα την παρασκευή των μέσων για τη διάπραξη πολιτικού εγκλήματος υπό την προεκτεθείσα έννοια, το οποίο προϋποθέτει ως τελεσθέν. Περαιτέρω, κάθε άλλο έγκλημα το οποίο δεν έχει τέτοιο χαρακτήρα, όπως εν προκειμένω το προαναφερόμενο αδίκημα που διέπραξε ο αιτών, δεν υπάγεται στις προεκτεθείσες έννοιες εγκλήματος («πολιτικού», «σύνθετου» ή «συναφούς»), έστω και εάν τελέσθηκε από τον δράστη με αφορμή τα πολιτικά φρονήματά του ή τις αρχές του ή προς τον σκοπό τέτοιων επιδιώξεων (πρβλ. την 2661/20.12.2005 απόφαση του Α' Πενταμελούς Εφετείου Αθηνών επί της δίκης μελών της Οργανώσεως «17Νοέμβρη» και την εκεί παρατιθέμενη εκτενή νομολογία του Α.Π. και θεωρία, καθώς και τις σχετικές αναφορές της ίδιας δικαστικής αποφάσεως σε ευρωπαϊκές και διεθνείς συμβάσεις).

6. Επειδή, ενόψει του προεκτεθέντος σκοπού της θεσπίσεώς της, η εφαρμογή της ρήτρας αποκλεισμού του άρθρου 1 παρ. ΣΤ περ.β' της Συμβάσεως της Γενεύης δεν κάμπτεται από το γεγονός και μόνο ότι ο ενδιαφερόμενος να υπαχθεί στο ειδικό προστατευτικό καθεστώς των προσφύγων έχει ήδη εκτίσει την καταλογισθείσα σε βάρος του ποινή για διαπραχθέν από αυτόν αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου, αλλά το στοιχείο αυτό συνεκτιμάται με τα λοιπά πρόσφορα στοιχεία κατά την αξιολόγηση του εν λόγω αδικήματος. Προς τούτο, σε περίπτωση απορρίψεως αιτήματος παροχής ασύλου κατ' εφαρμογή της ως άνω ρήτρας αποκλεισμού, η Διοίκηση υποχρεούται, ενόψει και των προβληθέντων ισχυρισμών του ενδιαφερομένου κατά τα στάδια εξετάσεως του αιτήματός του, να απιολογήσει ειδικώς την κρίση της ως προς την επιρροή την οποία ασκεί η συνεκτίμηση του ελαφρυντικού στοιχείου της εκτίσεως της ποινής, σε συνδυασμό με τις εκάστοτε συντρέχουσες λοιπές περιστάσεις, κατά την αξιολόγηση του αδικήματος ως σοβαρού, με αποτέλεσμα να εξακολουθεί να συντρέχει στο πρόσωπο του ανωτέρω περίπτωση εφαρμογής της ως άνω ρήτρας αποκλεισμού.

7. Επειδή, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη πράξη σε συνδυασμό με τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, η Διοίκηση θεώρησε ότι το διαπραχθέν από τον αιτούντα, από κοινού με άλλους ομοεθνείς του, αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου είναι σοβαρό, αφού έλαβε υπόψη τους επιμέρους καθοριστικούς παράγοντες της φύσεως του αδικήματος, σύμφωνα με τις κατευθυντήριες αρχές του Εγχειριδίου της Ύπατης Αρμοστείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών για τους Πρόσφυγες «σχετικά με τις διαδικασίες και τα κριτήρια καθορισμού του καθεστώτος των προσφύγων». Συγκεκριμένα, για την αξιολόγηση της σοβαρότητας του αδικήματος, η Διοίκηση συνεκτίμησε την οργάνωση και τον σχεδιασμό για την πραγμάτωσή του, τις συνθήκες τελέσεώς του με την ενεργό συμμετοχή του αιτούντος στην επίτευξη του αποτελέσματος της προσβολής της σωματικής ακεραιότητας του Ινδού Πρέσβη στη Ρουμανία με την κατ' αυτού απόπειρα ανθρωποκτονίας καθώς και την επιβληθείσα σε βάρος του αιτούντος ποινή της δεκαετούς καθείρξεως, σε συνδυασμό με τον βαθμό της απειλούμενης διώξεως σε περίπτωση επιστροφής του στην Ινδία, σταθμίζοντας επίσης και την προστασία της οποίας τυγχάνει ο αποκλειόμενος από το ειδικό προστατευτικό καθεστώς των προσφύγων βάσει της προβλεπόμενης από Διεθνείς Συμβάσεις ρήτρας μη επαναπροωθήσεως. Εξάλλου, η Διοίκηση συνεκτίμησε, ως ελαφρυντικό παράγοντα, το γεγονός ότι ο αιτών είχε ήδη εκτίσει την ως άνω ποινή, επισημαίνοντας, μάλιστα, την λόγω καλής διαγωγής αποφυλάκισή του με περιοριστικούς όρους. Υπό τα δεδομένα αυτά, η, κατόπιν συνεκτιμήσεως των ως άνω παραγόντων, κρίση της Διοικήσεως περί του χαρακτήρα του επίμαχου αδικήματος ως σοβαρού είναι νομίμως και επαρκώς απιολογημένη και πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος ο περί του αντιθέτου προβαλλόμενος λόγος ακυρώσεως (πρβλ. αποφάσεις C.E., 28.2.2001, και CRR, 22.10.1996). Περαιτέρω, ενόψει των διαλαμβανομένων στην προηγούμενη σκέψη περί του χαρακτήρα της εκτίσεως της ποινής ως συνεκτιμητέου στοιχείου, πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος ο προβαλλόμενος με την υπό κρίση αίτηση, όπως αναπτύχθηκε με το από 24.11.2000 υπόμνημα, ισχυρισμός κατά τον οποίο νόμιμη προϋπόθεση εφαρμογής της ρήτρας αποκλεισμού του άρθρου 1 παρ. ΣΤ περ.β' της Συμβάσεως της Γενεύης αποτελεί μόνο η ύπαρξη εκκρεμούς ποινικής διώξεως του αιτούντος άσυλο για διαπραχθέν, εκτός της χώρας εισδοχής, σοβαρό αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου και, ως εκ τούτου, το γεγονός ότι ο αιτών έχει ήδη εκτίσει την

επιβληθείσα για το προαναφερόμενο αδίκημα ποινή δεν αρκεί, αυτό και μόνο, για την υπαγωγή του στην εν λόγω ρήτρα αποκλεισμού. Είναι επίσης απορριπτέος ως αβάσιμος και ο ειδικότερος ισχυρισμός περί πλημμελούς αιτιολογήσεως της κρίσεως της Διοικήσεως ως προς την υπαγωγή του αιτούντος στη ρήτρα αποκλεισμού λόγω μη συνεκτιμήσεως του ελαφρυντικού στοιχείου της εκτίσεως της ποινής της δεκαετούς καθείρξεως. Τούτο διότι, η Διοίκηση, αναφερόμενη, κατά τα ανωτέρω, και στην αποφυλάκιση του αιτούντος λόγω καλής διαγωγής, συνεκτίμησε μεν το στοιχείο της εκτίσεως της ποινής, το οποίο όμως, όπως προκύπτει από το όλο περιεχόμενο της προσβαλλόμενης σε συνδυασμό με τα λοιπά στοιχεία του φακέλου, θεώρησε μη ικανό, στο πλαίσιο εκτιμήσεώς του με τις λοιπές περιγραφείσες περιστάσεις, να αποκλείσει την εφαρμογή της ως άνω ρήτρας στο πρόσωπο του αιτούντος. Συνεπώς, κατά τούτο, αιτιολόγησε ειδικώς τη σχετική κρίση της, λαμβανομένου υπόψη και του ότι ο αιτών δεν προέβαλε με την ενδικοφανή προσφυγή, όπως και κατά την προφορική εξέτασή του και την συνέντευξη ενώπιον της Γνωμοδοτικής Επιτροπής σε πρώτο και δεύτερο βαθμό, άλλα, θετικά για τον ίδιο, στοιχεία δυνάμενα να ασκήσουν επιρροή στη διαμόρφωση της κρίσεως της Διοικήσεως (όπως τυχόν μεταμέλειά του για τη διάπραξη του εν λόγω αδικήματος). Ούτε, άλλωστε, ο αιτών ισχυρίζεται με την αίτηση ακυρώσεως ότι είχε θέσει υπόψη της Διοικήσεως σχετικά στοιχεία, τα οποία δεν ελήφθησαν υπόψη (πρβλ. αποφάσεις ΒVerwG της 14.10.2008, C-57/09, Cemalettin Polat κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της 25.11.2008, C-101/09, Ayhan Ciftci κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και απόφαση CRR, 29.7.2004, M. R.). Κατά τη γνώμη, όμως, των Συμβούλων Χ. Ράμμου και Π. Κοτσώνη, με την οποία συντάχθηκε η Πάρεδρος Χ. Μπολόφη, δεν αιτιολογείται ειδικώς η κρίση της Διοικήσεως, κατά το μέρος που αφορά στη συνεκτίμηση της εκτίσεως της ποινής, εφόσον δεν εξειδικεύονται οι λόγοι για τους οποίους, παρά το γεγονός αυτό, κρίθηκε ότι ο αιτών εξακολουθεί να εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής της ανωτέρω ρήτρας αποκλεισμού ως ανάξιος να τύχει της προστασίας του καθεστώτος των προσφύγων, λόγω διαπράξεως σοβαρού αδικήματος του κοινού ποινικού δικαίου. Συγκεκριμένα στην προσβαλλόμενη υπ` αριθ. 3/443581/30.3.1999 απόφαση του Υπουργού Δημόσιας Τάξης, η οποία έχει ήδη παρατεθεί ανωτέρω στην σκέψη 4, δεν γίνεται καμία απολύτως εκτίμηση του γεγονότος, ότι ο αιτών έχει ήδη τιμωρηθεί ποινικώς για το αδίκημα, που επέλεξε στην χώρα, στην οποία το διέπραξε. Το δε γεγονός ότι έγινε εκτίμηση σχετικά με τον "ποινικό" και - άρα - "μη πολιτικό" χαρακτήρα του αδικήματος δεν ισοδυναμεί ταυτόχρονα και με ειδική και συγκεκριμένη αιτιολόγηση του για ποιο λόγο, παρά το ότι ο αιτών εξέτισε ποινή φυλακίσεως γι` αυτό, εξακολουθεί να εμπίπτει στην ρήτρα αποκλεισμού. Η δε εν λόγω συνεκτίμηση, ως κατ` αρχήν ελαφρυντικού στοιχείου, του γεγονότος ότι, πρόσωπο αιτούμενο την παροχή πολιτικού ασύλου και το οποίο επέλεξε αδίκημα του ποινικού δικαίου (και άρα εμπίπτει- κατ` αρχήν- στην ρήτρα αποκλεισμού), έχει πάντως ήδη υποστεί τις συνέπειες που προβλέπει ο ποινικός νόμος για την συμπεριφορά του αυτή και συνακόλουθα η ειδική και συγκεκριμένη αιτιολόγηση εκ μέρους της Διοικήσεως της σχετικής κρίσεώς της γιατί, παρά ταύτα, το πρόσωπο αυτό εξακολουθεί να εμπίπτει στην ρήτρα αποκλεισμού από την παροχή πολιτικού ασύλου, είναι, κατά την έννοια της επίμαχης διατάξεως του άρθρου 1 ΣΤ περ. β' της από 28.7.1951 Διεθνούς Συμβάσεως της Γενεύης, υποχρεωτική. Τούτο δε, διότι προέχων σκοπός της διατάξεως είναι να μην παρέχεται πολιτικό άσυλο σε κάποια χώρα σε πρόσωπο που, πριν εισέλθει σε αυτήν, έχει διαπράξει ποινικό αδίκημα σε άλλη χώρα, με αποτέλεσμα κατά τον τρόπο αυτό το εν λόγω πρόσωπο με την υποβολή αιτήματος παροχής ασύλου και την χορήγησή αυτού να αποφεύγει τελικώς την ποινική του καταδίκη για το ως άνω αδίκημα στην χώρα της διαπράξεως και όχι να τιμωρείται εξακολουθητικώς για τη διάπραξή του.

8. Επειδή, όπως προαναφέρθηκε, με την 3/443581/27.4.1999 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης εγκρίθηκε η μη επαναπροώθηση του αιτούντος στην Ινδία, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3 της Διεθνούς Συμβάσεως κατά των βασανιστηρίων και άλλων τρόπων σκληρής, απάνθρωπης ή ταπεινωτικής μεταχειρίσεως ή τιμωρίας, αντίστοιχου προς το άρθρο 3 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών. Περαιτέρω, ανεστάλη η εκτέλεση της απελάσεως του αιτούντος από τη χώρα και επετράπη, για ανθρωπιστικούς

λόγους, η προσωρινή παραμονή του, προκειμένου να προετοιμάσει ο ίδιος την αναχώρησή του σε χώρα της επιλογής του. Εξάλλου, με την 3/443581/17.9.2001 απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης χορηγήθηκε στον αιτούντα, κατόπιν απήσεώς του, άδεια παραμονής για ανθρωπιστικούς λόγους. Ενόψει αυτών, ο προβαλλόμενος με την υπό κρίση αίτηση ισχυρισμός, κατά τον οποίο η Διοίκηση παρανόμως δεν συνεκτίμησε τη σοβαρότητα της διώξεως που κινδυνεύει να υποστεί ο αιτών σε περίπτωση επιστροφής του στην Ινδία σε σχέση με το διαπραχθέν από αυτόν αδίκημα, πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να απορριφθεί ως αλυσιτελώς προβαλλόμενος. Τούτο δε, ανεξαρτήτως του ότι, όπως έχει ήδη εκτεθεί, η Διοίκηση συνεκτίμησε τον βαθμό της απειλούμενης διώξεως του αιτούντος σε περίπτωση επιστροφής στη χώρα καταγωγής, στο πλαίσιο σταθμίσεως και της προστασίας που αυτός τυγχάνει από τον απόλυτο χαρακτήρα της απαγορεύσεως επαναπροωθήσεως στη χώρα καταγωγής, εφόσον διατρέχει κίνδυνο να υποβληθεί σε βασανιστήρια ή άλλη απάνθρωπη ή εξευτελιστική μεταχείριση ή ποινή, βάσει του άρθρου 3 της ΕΣΔΑ και του αντίστοιχου άρθρου 3 της Διεθνούς Συμβάσεως κατά των βασανιστηρίων (πρβλ. αποφάσεις BVerwG της 14.10.2008, C- 57/09, Cemalettin Polat κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και της 25.11.2008, C- 101/09, Ayhan Ciftci κατά Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, και, ως προς την απόλυτη απαγόρευση επαναπροωθήσεως κατά τις διατάξεις αυτές, βλ, μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις ΕΔΑΔ, της 15.11.1996, Chahal κατά Ηνωμένου Βασιλείου, της 17.12.1996, Ahmed κατά Αυστρίας, της 28.2.2008, Saadi κατά Ιταλίας και της 3.12.2009, DAOYDI κατά Γαλλίας).

9. Επειδή, οι ισχυρισμοί που αφορούν στην μη νόμιμη, κατά την άποψη του αιτούντος, καταγραφή του περιεχομένου των ερωτήσεων που του υπεβλήθησαν και των απαντήσεών του επ' αυτών κατά την προφορική εξέτασή του ενώπιον της Γνωμοδοτικής Επιτροπής πρέπει να απορριφθούν ως απαραδέκτως προβαλλόμενοι το πρώτον με το από 5.5.2009 υπόμνημα που υποβλήθηκε μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της υποθέσεως και εντός της προς τούτο ταχθείσης προθεσμίας.

10. Επειδή, κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Δ ι ά τ α ύ τ α

Απορρίπτει την αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στον αιτούντα τη δικαστική δαπάνη του Δημοσίου, η οποία ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 13 και 18 Ιανουαρίου 2010

Ο Προεδρεύων Αντιπρόεδρος Η Γραμματέας

Π. Πικραμμένος Αικ. Ρίπη

και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 8ης Μαΐου 2012.

Η Προεδρεύουσα Αντιπρόεδρος Ο Γραμματέας

Ειρ. Σαρη Νικ. Αθανασίου